

Arrest

nr. 206 540 van 5 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 15 mei 2013 in het bezit gesteld van een visum type D met het oog op het volgen van studies. Zij wordt op 16 oktober 2013 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot en met 21 september 2014.

1.2. Verzoeksters A-kaart wordt op 29 oktober 2014 voor één jaar verlengd.

1.3. Verzoekster meldt zich op 20 september 2016 aan bij de stad Gent om een nieuwe verlenging van haar A-kaart te verzoeken.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 3 maart 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 11 april 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde [...] gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren.

REDEN VAN BESLISSING :

§ 1. De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens:

Overwegende dat betrokkene werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van langer dan drie maanden in toepassing van artikel 58 van de wet van 15/12/80 sedert 16/10/2013 om masterstudies aan te vatten aan de Universiteit van Gent;

Overwegende dat betrokkene voor de verlenging van haar verblijf voor het academiejaar 2016-2017 de examenresultaten van het academiejaar 2015-2016 voorlegde waaruit blijkt dat ze tijdens de examenperiode van juni 2016 met is geslaagd voor 4 examens, aan 7 examens niet heeft deelgenomen en een resultaat van 50/1000 heeft behaald; en voor de herkansingsperiode in september 2016 niet is geslaagd voor 3 examens niet heeft deelgenomen aan 8 examens en een globaal resultaat heeft behaald van 73/1000;

Overwegende dat betrokkene als rechtvaardiging voor de niet-deelname aan de examens een dixit-attest opgemaakt op 27/09/2017, heeft voorgelegd waarin de arts verklaart dat betrokkene in de maand mei verschillende contacten had en dat het omwille van medische redenen voor betrokkene moeilijk was om de examens in juni goed voor te bereiden;

Overwegende dat een dixit-attest niet kan worden aanvaard als rechtvaardiging gezien het louter de verklaring van een arts betreft zonder gebaseerd te zijn op een diagnose, dewelke volgens de orde van de geneesheren nooit het karakter heeft van een medisch attest;

Overwegende dat het dixit-attest eveneens in twijfel kan worden getrokken gezien betrokkene tijdens de maanden mei en juni 2016 meer dan 30 uur per week heeft gewerkt bij de firma NV [B.], wat meer is dan de toegestane 20 uur per week met een arbeidskaart C;

Overwegende dat betrokkene geen rechtvaardiging heeft voorgelegd voor de niet-deelname aan de examens tijdens de herkansingsperiode van september 2016;

*Overwegende dat de A-kaart is verstreken sedert 31/10/2016.
In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Tevens werpt zij op dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Zo wordt een verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd omdat zij voor het academiejaar 2015-2016 niet geslaagd is voor een aantal examens en tevens niet heeft deelgenomen aan andere examens. Verzoekster zou een dixit-attest hebben voorgelegd opgemaakt op 27.09.2017, waarin de arts verklaart dat verzoekster in de maand mei verschillende contacten had en dat het omwille van medische redenen voor verzoekster moeilijk was om de examens in juni goed voor te breiden.

Dat verweerder verwijst naar het feit dat een dixit-attest niet zou kunnen worden aanvaard als rechtvaardiging, aangezien het een loutere verklaring van een arts betreft zonder verwijzing naar een diagnose, hetwelk volgens de orde van geneesheren nooit het karakter zou hebben van een medisch attest.

Dat verweerder tevens het dixit-attest in twijfel trekt omdat verzoekster tijdens de maanden mei en juni 2016 meer dan 30u per week gewerkt heeft bij de firma NV [B.].

Dat een dergelijke motivering vooreerst niet correct is en bovendien niet afdoende is.

2.2.

Immers, verweerder motiveert dat verzoekster een dixit-attest zou van 27 september 2017 zou hebben voorgelegd waarin de arts verklaarde verschillende contacten met verzoekster te hebben gehad.

Vooreerst heeft verzoekster geenszins een dixit-attest gedateerd op 27 september 2017 voorgelegd, maar wel een jaar eerder, op 27 september 2016, zodat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd werd.

Voorts stelt dit attest duidelijk dat het voor verzoekster omwille van medische redenen moeilijk was om haar examens in juni goed voor te bereiden.

Verweerder aanvaardt dit attest echter niet omdat het een loutere verklaring van een arts zou zijn, zonder vermelding van een diagnose, wat volgens de orde geneesheren niet hetzelfde karakter zou hebben van een medisch attest.

Ten eerste stelt verweerder zonder meer dat een dergelijk attest volgens de orde van geneesheren niet hetzelfde karakter zou hebben als een medisch attest, zonder enige verdere bronvermelding. Uit nergens blijkt dan ook dat de orde van geneesheren daadwerkelijk een dergelijke houding zou aannemen.

Bovendien wordt nergens vereist dat in het medisch attest een diagnose moet worden opgenomen. Wanneer de behandelende arts verklaart dat een patiënt – met wie er meermaals contact was geweest in mei 2016 – omwille van medische redenen moeilijk de examens kon voorbereiden, is er geen enkele reden voorhanden om aan de verklaringen van deze dokter te twifelen.

Ook het feit dat verzoekster aan het werk was tijdens diezelfde periode, doet hieraan geen afbreuk. Het is immers perfect mogelijk dat een patiënt omwille van psychische en/of emotionele moeilijkheden zich niet kan concentreren om te studeren en examens af te leggen, doch wel in staat is om bv. handenarbeid te doen waarbij nauwelijks of geen concentratie vereist is.

Tenslotte kan het door verzoekster voorgelegde attest dd. 27.09.2016 geenszins beschouwd worden als een dixit-attest. In het geval van een dixit-attest is er immers sprake van een attest dat louter op de verklaring van een patiënt gebaseerd is, waarbij de arts de ziekte zelf niet heeft kunnen vaststellen :

“Een dixit-attest is een attest dat louter op de verklaring van de patiënt gebaseerd is en niet op een echte diagnose. De arts heeft zelf dus geen medische oorzaak voor de afwezigheid kunnen vaststellen. Een dixit-attest is geen medisch attest. Een geantedateerd attest is een medisch attest dat geschreven werd volledig na de ziekteperiode en waarbij de arts de ziekte dus niet zelf heeft kunnen vaststellen” (zie onderwijs Vlaanderen, Leerrecht – leerplicht, Algemene en doelgroepgerichte informatie, Hoe zit het nu met de dixit- en geantedateerde attesten?, op <http://www.ond.vlaanderen.be/leerplicht/actoren/artsen/>). In casu heeft verzoekster diverse malen in mei 2016 de arts in kwestie gecontacteerd, zodat deze verzoekster zelf heeft onderzocht en de medische oorzaak voor haar afwezigheid heeft kunnen vaststellen :

“Hierbij verklaar ik, DR. [B.J.], dat de genaamde [K.Y.V.B.] in de maand mei 2016 verschillende contacten had alhier” (medisch attest dd. 27.09.2016).

De arts heeft dan ook zelf vastgesteld dat verzoekster een miskraam heeft, doch heeft er – omwille van het medisch beroepsgeheim en uit respect voor verzoekster – voor geopteerd om deze diagnose niet op het attest te zetten. Bovendien mag ervan uit gegaan worden dat wanneer de arts – die verzoekster meerdere malen heeft onderzocht – stelt dat verzoekster omwille van medische redenen moeilijk haar examens kon voorbereiden, deze ook met kennis van zaken spreekt.

Het door verzoekster voorgelegde attest dd. 27.09.2016 is dan ook geen dixit-attest, maar een medisch attest, zodat hiermee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door het medisch attest van verzoekster te aanzien als een dixit-attest en hiermee bovendien geen rekening te houden.

Dat er dan ook sprake is van een manifeste beoordelingsfout en een gebrekkige motivering, zodat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3.

Dat de bestreden beslissing bovendien de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging geschonden heeft, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

In casu beperkt de bestreden beslissing zich louter tot de opmerking dat verzoekster aan bepaalde examens niet heeft deelgenomen en voor andere examens een onvoldoende behaalde en het voorgelegde medisch attest niet als rechtvaardiging kan gelden.

Dat een dergelijke motivering geenszins omstandig is en louter een standaardformulering uitmaakt en uit de bestreden beslissing geenszins blijkt of de individuele situatie van verzoekster wel werd onderzocht en de zorgvuldigheidsplicht in acht genomen werd.

Verweerder gaat dan ook voorbij aan het feit dat verzoekster omwille van medische redenen (en meer bepaald een miskraam) niet in staat was om zich te concentreren op de leerstof en examens af te leggen.

Hoewel verzoekster over een medisch attest beschikte, heeft verweerder nagelaten dit verder te onderzoeken, niettegenstaande een arts verklaarde dat verzoekster meerdere malen op consultatie kwam en het omwille van medische redenen moeilijk was om examens voor te bereiden.

Verweerder heeft dit medisch attest naast zich neergelegd en heeft nagelaten dit verder te onderzoeken en heeft met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde medische motieven van verzoekster verworpen.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn” .

Tenslotte moet verweerder bij het uitoefenen van zijn discretionaire bevoegdheid het redelijkheidsbeginsel in acht nemen en mag er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuurs-optreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat verweerder in casu geen onderzoek heeft gedaan naar de individuele situatie van verzoekster en dan ook kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op het voorgaande, is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en schendt deze de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Dat verweerder tenslotte ook de hoorplicht geschonden heeft, nu verzoekster nooit gehoord werd alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, temeer daar er minstens indicaties waren dat medische problemen aan de grondslagen lagen van het feit dat verzoekster niet heeft deelgenomen aan bepaalde examens.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving terzake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan : 1) de overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast 2) de maatregelen is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een ernstige tekortkoming worden aangerekend (RvS, 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS, 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS, 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS, 20 april 2010, nr. 203.094; RvS, 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS, 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekster opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 103/2 van het KB dd 08.10.1981. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster op meer dan een geringe wijze in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van 103/3 van het KB dd 08.10.1981 aangezien verwerende partij onterecht meent dat verzoekster zich zonder geldige reden niet heeft aangemeld voor haar examens en dit zonder het dossier grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken.

Indien verzoekster gehoord zou zijn geweest, zou zij haar actuele situatie hebben kunnen toelichten, waaronder de medische redenen waarom zij niet aan alle examens heeft deelgenomen en zij voor andere examens niet geslaagd is.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoekster dan ook de mogelijkheid te geven om haar standpunt over de beslissing en een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten hierover uiteen te zetten. Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing minstens vernietigd dient te worden wegens schending van de hoorplicht.

2.4.

Dat verzoekster in bijlage een medisch attest dd. 5 mei 2017 van dr. [D.W.] voorlegt waarin vermeld wordt dat zij in mei 2016 een miskraam heeft gehad, wat een fysiek en emotioneel belastende situatie was die haar concentratie en het functioneren bij examens een aantal weken of maanden kon beïnvloeden.

Dat dit medisch attest dan ook het eerder door verzoekster voorgelegde medisch attest van dr. [B.] bevestigt.

Verzoekster legt in bijlage tevens het resultaat voor van haar examens in 2017, waaruit blijkt dat zij voor de helft van de 4 af te leggen examens geslaagd is.

Dat verzoekster dan ook wel degelijk een geldige (medische) reden had waarom zij niet aanwezig was op bepaalde examens en waarom zij voor andere examens een onvoldoende haalde.

Dat hiermee dan ook geen rekening werd gehouden, terwijl verzoekster dit duidelijk zou kunnen hebben uiteenzetten indien zij door verweerder werd gehoord.

[...]

Dat de bestreden beslissing een bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekster geen geldige reden heeft om niet deel te nemen aan haar examens en voor andere examens een onvoldoende heeft behaald.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met o.a. de gezondheidstoestand van verzoekster en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel, temeer daar verzoekster een medisch attest heeft voorgelegd.

Dat dit medisch attest dd. 27.09.2016 evenwel geen diagnose gaf, zodat verweerder de plicht had te onderzoeken of de gezondheidstoestand van verzoekster het toeliet te reizen.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 61, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, omdat zij zich zonder geldige reden niet heeft aangemeld voor de examens. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt getuigt de motivering niet van een loutere standaardformulering, doch wordt wel degelijk concreet gemotiveerd aan de hand van verzoeksters individuele situatie. Alleszins dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Verzoekster hekelt het gebrek aan motivering inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch de Raad merkt op dat in laatstgenoemde wetsbepaling niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van artikel 61 van de Vreemdelingenwet, §1, eerste lid dat luidt als volgt:

“De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

2° wanneer hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert;

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.”

2.6. In casu ging verweerder over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, omdat verzoekster zich zonder geldige reden niet heeft aangemeld voor de examens. Verweerder verwees hiervoor naar twee verschillende examenperiodes, met name de examenperiode van juni 2016 (1) en de examenperiode van september 2016 (2). In deze wijst de Raad erop dat het volstaat dat de motieven betreffende één van deze examenperiodes overeind blijven, opdat de gehele bestreden beslissing overeind kan blijven. Immers volstaat de vaststelling dat verzoekster zich voor één van deze examenperiodes niet heeft aangemeld voor de examens, opdat zij zich bevindt in de situatie van artikel 61, §1, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.7. Wat betreft de examenperiode van september 2016 wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“betrokkene geen rechtvaardiging heeft voorgelegd voor de niet-deelname aan de examens”*. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat zij enkel een attest heeft voorgelegd van dr. J.B van 27 september 2016, dat betrekking heeft op de *“examens in juni”*. Uit een lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij als dusdanig niet betwist dat zij in gebreke is gebleven een rechtvaardiging voor te leggen voor het niet deelnemen aan acht examens van de examenperiode van september 2016. Zij verwijst weliswaar naar een attest van dr. D.W van 5 mei 2017, waarin wordt gesteld dat verzoekster in mei 2016 een miskraam heeft gehad, wat haar functioneren bij examens *“een aantal weken of maanden [kan] hebben beïnvloed”*, doch de Raad kan enkel opmerken dat dit attest dateert van na de totstandkoming van de bestreden beslissing. Dit medisch attest kan derhalve geenszins afbreuk doen aan het vastgestelde gebrek aan rechtvaardigingsstukken voor het niet deelnemen aan de examens. Hierbij dient de Raad op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing vanzelfsprekend geen rekening houden met een medisch attest dat slechts na de totstandkoming van de bestreden beslissing is opgesteld. Verzoekster kan zich derhalve niet dienstig beroepen op voormeld medisch attest om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Hoe dan ook, wordt in voormeld attest van dr. D.W. als dusdanig niet gesteld dat verzoekster om medische redenen niet kon deelnemen aan de examenperiode van september, zodat dit stuk alleszins geen rechtvaardiging voor het niet deelnemen aan examens in september vormt. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoekster het motief in de bestreden beslissing, inzake het gebrek aan rechtvaardiging voor het niet deelnemen aan de examens voor de examenperiode september 2016, niet weerlegt. Zoals reeds gesteld volstaat dit motief om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeksters gehele betoog, waarmee zij ingaat op het motief inzake de examenperiode van juni 2016, is derhalve gericht tegen een overtollig motief, waarbij een onderdeel van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele gegrondheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht, wijst de Raad erop dat verzoekster de mogelijkheid had om in haar vraag tot verlenging van haar A-kaart alle volgens haar nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat zij in de mogelijkheid was haar standpunt terzake naar voor te brengen. In die omstandigheden kan niet worden ingezien waarom verzoekster nogmaals diende te worden gehoord. Bovendien wordt erop gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing

naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Verzoekster wijst erop dat zij *“indien [zij] gehoord zou zijn geweest, zou zij haar actuele situatie hebben kunnen toelichten, waaronder de medische redenen waarom zij niet aan alle examens heeft deelgenomen en voor andere examens niet geslaagd is”*. Nergens in de stukken die verzoekster thans bij haar verzoekschrift voegt, leest de Raad evenwel als dusdanig dat zij omwille van medische redenen niet in staat was deel te nemen aan de examens van de examenperiode september 2016. Het voorleggen van de examenresultaten van het eerste semester van het academiejaar 2016-2017 noch het voorleggen van de resultaten van de academiejaren 2013-2014, 2014-2015 of van het inschrijvingsbewijs voor het academiejaar 2016-2017 betreffen een rechtvaardiging voor verzoeksters afwezigheid tijdens de examenperiode van september 2016, in het academiejaar 2015-2016. De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde stukken zijn derhalve niet van aard dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op haar situatie, zodat niet blijkt dat de procedure een andere afloop had kunnen hebben indien zij zou zijn gehoord. Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging blijkt niet.

2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidt deze wetsbepaling als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.10. Verzoekster benadrukt haar gezondheidssituatie, waarbij zij stelt dat niet blijkt dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden, niettegenstaande dat zij een medisch attest heeft voorgelegd. De Raad dient in deze op te merken dat verzoekster evenwel in gebreke blijft aan te tonen dat zij ten tijde van het treffen van de bestreden beslissing aan enige actuele medische problematiek leed, waarmee verweerder rekening diende te houden. Verzoekster verwijst naar het attest van dr. J.B van 7 september 2016, doch – zoals zijzelf erkent – bevatte dit attest geen enkele medische diagnose. Er kan ook niet worden ingezien waarom verweerder de verplichting had om te onderzoeken of de gezondheidstoestand van verzoekster haar toeliet te reizen. Het attest van 27 september 2016 stelt enkel dat verzoekster in mei 2016 enkele keren op consultatie is geweest, doch op grond van dit medisch attest kan niet worden vastgesteld dat verzoekster ongeveer één jaar later – op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing – nog steeds enige medische problematiek zou kennen, die verweerder diende te beoordelen of waarmee hij rekening moest houden. In deze wijst de Raad erop dat uit het thans door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde attest van dr. D.W van 5 mei 2017 eveneens blijkt dat de medische problematiek van voorbijgaande aard was. Hierin wordt geattesteerd dat verzoekster in mei 2016 een miskraam had. Nadat bijkomende onderzoeken werden uitgevoerd bleek dat *“een echografie na enkele dagen gelukkig geen afwijkingen meer [liet] zien, waardoor operatief ingrijpen niet geïndiceerd bleek”*. De Raad kan begrip opbrengen voor de moeilijke situatie waarin verzoekster ongetwijfeld vertoefde ten gevolge van haar miskraam, maar op grond van de door haar voorgelegde stukken kan niet worden vastgesteld dat zij, na mei 2016, nog enig verder medisch probleem heeft gekend. In deze kan de Raad niet de onwettigheid van de bestreden beslissing vaststellen, op basis van een stuk dat dateert van na de bestreden beslissing en dat bovendien niet aantoont dat er op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing nog sprake was van een medische problematiek.

2.11. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling betrekking heeft op een inreisverbod, dat in casu niet voorligt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De middelen zijn, in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA